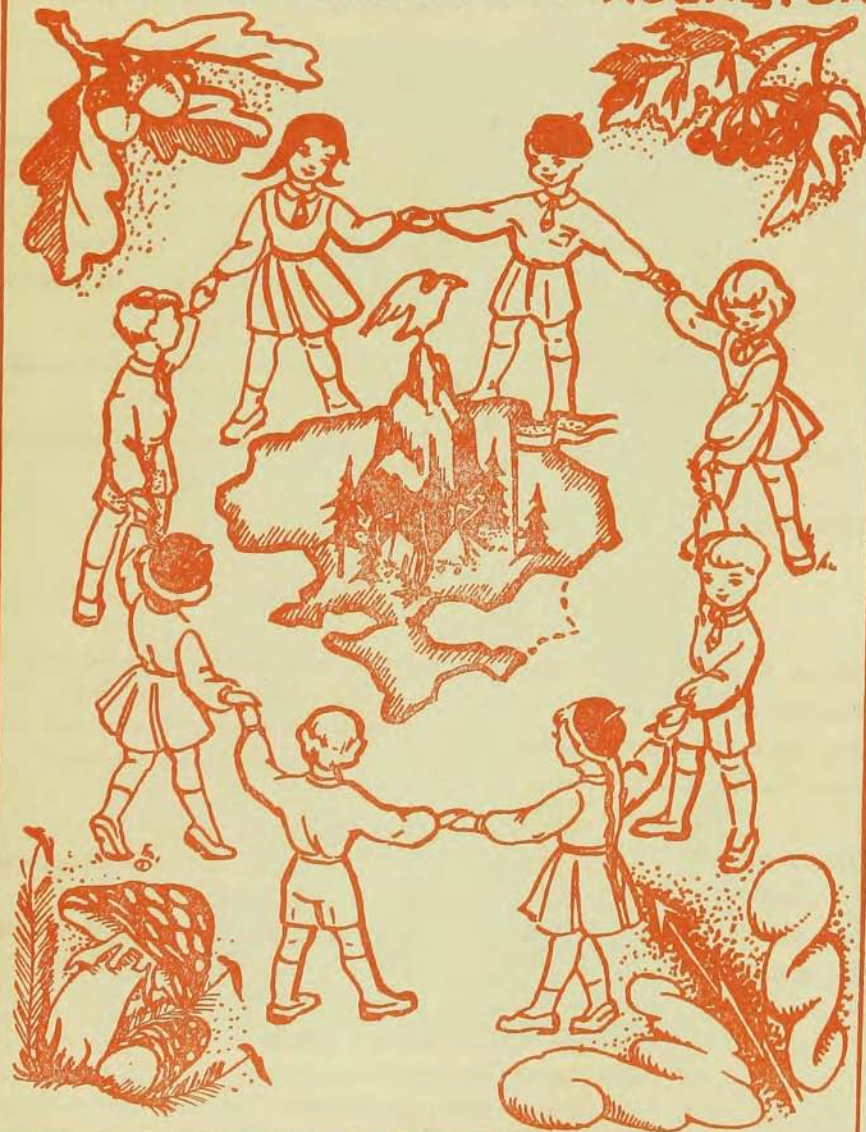

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

„NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видас Головна Пластова Вулава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
153 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т:

„Готуйсь” говорить	2
Чи знаєте їх?	4
Вуйко Іван:	
На прогулянку	5
Лист роя „Гамалі”	8
З новацького світу	9

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та неноваки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

Вуйко Іван

МАРУСЯ ЧИТАЄ „КОБЗАРЯ”

Маруся перший рік у школі
(Маленька ще в літах),
Тому книжки ще так поволі
Читає по складах.

Маруся пильна до науки,
А в кожний вільний час
Бере охоче книжку в руки,
Що написав Тарас.

І так з складів слова готові:
„...Ук-ра-ї-ну — лю-біть...” —
Слова Шевченка пречудові —
І „...Гос-по-да — мо-літь!”

Він кличе — жить
[для Батьківщини
І для її добра —
„Не-ма - на сві-ті - Ук-ра-ї-ни”,
Ні „...дру-го-го - Дні-пра!”

І сонце ясне в кожну днину
В віконце зазира,
Бо радо бачить, як дитина
Читає „Кобзаря”.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

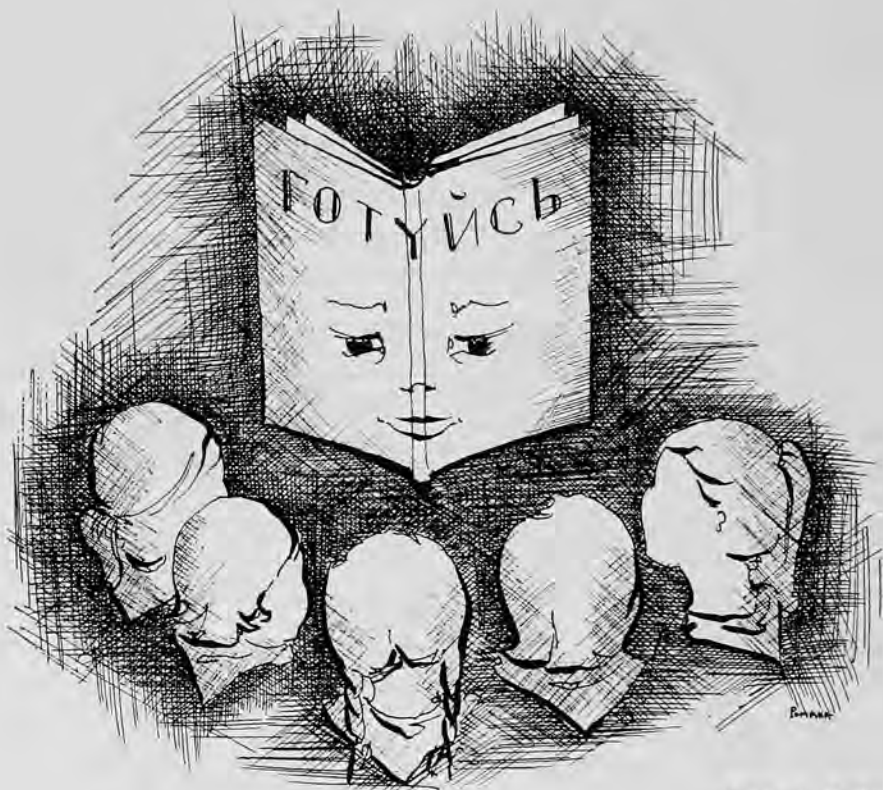
Ч. 7 (68)

Вересень

1961

Пам'ятник Тарасові Шевченкові, що його поставили перед будинком Законодатної Влади у Вінніпезі. Біля пам'ятника мистець Андрій Дараган, що вирізьбив його.

Мал. Р. Ваб'юк

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дороге моє Новацтво!

Ну й проминули вакації! Ви повернулися з таборів, веселі, здорові, розбавлені, а я ось діждався тієї хвилини, що знов приходжу до Вас поготорити. Коли Ви були на вакаціях, сталася дуже важлива подія у місті Вінніпезі в області Манітоба в Канаді. Дня десятого липня поставили там перед будинком Законодатного Уряду пам'ятник нашому поетові Тарасові Шевченкові. На врочистості відкриття цього пам'ятника були не лиш тисячі українців (ну й пластуни між ними!), але було й багато чужинців, що прийшли поклонитися нашому Тарасові, бо про нього всі знають та шанують його. Ціле місто було прикрашене того дня українськими синьо-жовтими прапорами. І не лиш те! На пам'ятку сотих роковин від смерти Тараса Шевченка в усіх школах Манітоби почнуть цього року вчити теж української мови, поруч англійської та французької.

А тепер вже починається новий шкільний рік. Починаєте його Ви, починаю і я. Ви підете в нові вищі класи та там навчитесь багато нового й цікавого. А вже певно кожне з Вас запишеться і на науку українознавства, бо які ж були б Ви новачки, якби не вчилися про Україну!?

Там не лиш навчитесь читати й писати (без цього Ви навіть мене не могли б прочитати!), але пізнаєте багато-багато українців, що жили колись давно. Одні з них були великі завойовники та володарі, що відганяли ворогів від границь України, що будували Українську Державу, яку знав і шанував цілий світ. Інші писали цікаві книжки, що їх і сьогодні можемо читати. А всі вони працювали пильно, щоб краще було жити Вашим давнім прадідам, та Вам, їх правнукам. Багато гарних та великих задумів цих наших предків нищив ворог. Багатьох люто карали вороги за їх працю. Але вони ніколи не покидали свого діла, бо любили Україну й любили Вас та хотіли зробити якнайбільше добра для Вас. Вони Вам — неначе добрі старенькі Дідусі та Бабусі. Їх треба Вам знати та шанувати.

А щоб Ви краще пізнали цих предків, буду їх представляти Вам цього року, у кожному числі по трос. В одному числі подам їх світлин та напишу, коли й де вони жили та що робили. А з цього Ви повинні відгадати, хто це був. Якщо не знатимете, поспитайте Ваших батьків чи виховників. Розгадки присилайте мені, і то швидко, бо зараз у наступному числі буду подавати Вам імена, щоб знали Ви, чи добре розгадали.

Так робитиму цілий рік, але хоч рік і довгий, то таки в нас було так багато визначних та славних людей, що треба б багато років, щоб їх усіх перелічити. Тому подаватиму тільки найважливіших, а коли багато з Вас присилатиме добрі розгадки, то продовжимо цю гру і на другий рік.

Ваш „Готуйсь”

Що за гамір там такий?
Повернулись новачки!
Вже дзвенить у місті їх
Таборовий буйний сміх.
Вже всім рідним розказали,
Як то в таборі бувало,
Як молилися всі зранку,
Як ішли на прогулянку,
Як на тереновій грі

Здобували прапорці.
І тепер спочинуть, тільки
Компас і напеченик, вилки,
І їдунка будуть спати,
Поки в школі новачата.
Кожне з них порозумніє,
А лиш сонце знов пригріє,
В табір слави добувати
Новачки підуть завзяті.

ЧИ ЗНАСТЕ ІХ?

Чернець жив у Печерському Монастирі в Києві в часи панування князя Ярослава Мудрого. Він один із перших записував давні, важні події, що відбувалися в Україні. Всі ці записки зібрав у книгу „Повість давніх літ”. Там описав він звичай українських племен, початки Київської Держави та хрищення України за князя Володимира Великого. Сьогодні називаємо ці записки літописами, а ченця українським літописцем.

. син воєводи в часи перед гетьманом Богданом Хмельницьким. Замолоду виїздить на науку в Париж, у Францію. Повернувшись в Київ, вступає до Печерського Монастиря і стає київським митрополитом, розбудовує колегію (високу школу) при Богоявленському Монастирі. Туди приїздили вчитися студенти з різних країн Східньої Європи. Цю колегію скоро назвали Академією, а пізніше перебудував її та опікувався нею гетьман Іван Мазепа.

. засновував подібні школи і в інших містах України, а також друкарні, щоб у них друкувати книжки для українського народу.

..... це українка, яка ціле своє життя присвятила вихованню української дівчини. Ще замолоду..... заснував перші дитячі садки в Україні. Там виховувалися діти в любові до Батьківщини..... жила перед першою світовою війною, у важкі часи,

коли московський цар заборонив був друкувати українські книжки та говорити українською мовою..... доводилося не раз пересиджувати в тюрмі за те, що вона любила свій народ та хотіла вчити українських дітей. А коли її ув'язнили, її власних трое дітей оставалося без опіки.

Коли постала Українська Держава,..... стала Комісарем для всіх дитячих садків в цілій Україні.

Коли в Україну прийшли большевики,..... мусіла втікати у Чехословаччину. Там і померла в 1940 році.

Подала Світлана Луцька

НА ПРОГУЛЯНКУ

(З записника новака Юрка)

Не багато бракувало, щоб для мене вийшло з тієї прогулянки велике ніщо... А я так дуже радів: перша прогулянка в гори! А в горах я ще не бував ніколи.

Увечорі перед прогулянкою (однострій, наплечник та все, що в ньому, я приготував!) поки пішов спати, понакручував старанно всі годинники, навіть той великий, що в прийомній кімнаті. Думав: коли всі нараз почнуть дзвонити та дзижчати, хоч з якогось глибокого сну прокинусь! Бо на лихо не треба довго ждати: заснав, спізнився, а потім соромно й перед роєм явитись. Що це за новак, що спізняється? Заснув я отже з легким серцем. У сні бачив все прогулянку: вдовж та

впоперек обходив я в сні околицю нашого міста.

Раптом хтось перервав ці приємні мандри. Я прокинувся. Чи добре я бачу? Біля мого ліжка тато, мама й тітка, що в гості приїхала.

— Юрку (це тато, гострим тонам) — чого це дзвонять усі годинники, неначе б змовились?

Ох, горе моє, я забув батькам сказати, що сьогодні прогулянка! А тут почав і мій будильник калатати. (Показалось, що кожний годинник ходив по-своєму, а я не здогадався їх уточнити).

Це перша причина, чому прогулянка трохи не відбулась без мене. Батько зразу не хотів пустити. Та я почав перепрошувати.

Мал. І. Савойка

ти й просити. А ще тітка стала просити від себе. І батькове серце зм'якло. Я вдягнувся та вибіг на вулицю. Збірка біля домівки, а туди дорога не коротка!

А там, з-за рогу вулиці навпроти мене вийшла якась старша вже жінка з двома клунками в руках. Видно було, що важко їй нести. І чомусь якраз в ту хвилину пригадалося мені, що новак помагає другим. Що робити? Зустріч біля домівки і... слабосила пані з клунками!.. Ще кіль-

ка кроків і я біля неї. Важко їй... А там „Добродушки” з братчиком, поїзд... Ще крок...

— Шановна пані, дозвольте вам допомогти!

Взяв клунки і поніс. Вона йшла побіч мене і щокрок дякувала. Бо вона в цьому місті чужа. Приїхала до знайомих, а вони про це не знають... Я слухав і не слухав, тільки думав, щоб скоріше до тих знайомих... Та коли вона сказала, де вони живуть, я трохи клунків з рук не випустив: таж це в протилежному напрямку від домівки, а до того при вулиці, де ні трамваю ні автобуса! В ту хвилину хотів я сам себе пожалувати: пропала прогулянка; вже ніяк не встигну. Ще трохи й був би сердився на паню за те, що появилася на моїй дорозі. Та якось самому стало соромно за цю думку: тож гори не втічуть і може бути ще одна прогулянка. А пані потребує помочі вже, тепер!

Найшли ми потрібний дім. Пані не знала, як мені дякувати. Така була зворушена, що не могла говорити. А мені щось подібне ніколи не трапилося: якось так легко, так весело стало на серці, що зрештою я поцілував паню в руку та сказав: — Дякую!

Так повертався я з „прогулянки” додому. Нараз хтось за мною:

— Юрку! Юрку! А ти що тут?!

Це братчик, задиханий, почервонілий, схвильований. (Ішов до

мене додому, щоб розпитати, що сталося, бо телефону в нас не було). — То ми тебе ждемо, — почав грізним тоном, — відклали виїзд на одну годину, а ти волочишся по вулиці! Підожди, це тобі гладко не обійдеться!

Я не стерпів довше, і хоч це не годиться, перервав його промову та розказав, як то було з паннею. Тоді зразу зник суворий погляд з його очей.

Біля домівки я завважив, що погляди „Добродушків” не були

зовсім добродушні, коли побачили мене, причину змарнованої години. І всі здивувалися немало, коли братчик, замість догани, висловив мені похвалу.

Далі все пішло гладко. Ніхто вже не сердився на мене. А опісля, вже в поїзді, всі затагнули бадьору пісню. Поїзд, ритмічно вистукуючи, їхав по рейках, а я, нарешті, після всіх перешкод, їхав на прогулянку!

Переказав Вуйко Іван

Віра Вовк

Л И П Е Н Ь

Розцвіли липи на тоці,
З роєм іграються бджілок,
Падуть, злітають „літачки”*)
Із кленових черствих гілок.

Як гріш — по небі сонце йде,
Цілує коси мокрих трав,
І світ радіє, світ цвіте
В промінні золотих заграв.

Легіт розносить „літачки”,
Плаї вкривас, яр і луг,
А світ у пісню замінивсь,
В липневий спів, в весняний слух!

Українська поетка Віра Вовк, що живе сьогодні в Бразилії, погала писати вже змалку. Вона сама видавала журналік в одному примірнику та назвала його „Казозка”. Малюнки до нього малювала її приятелька Зоя Лісовська. Залюбки працювали обидві над „Казозкою”, сидячи в саду на горіховому дереві. Віршик „Липень” був саме поміщений у „Казозці”.

Тому, що, як знаєте, „Гогуйсь” ніколи не виходить у липні, друкуємо цей віршик тепер, як спогад із літа.

*) „Літачки” — молоді овочі клена, мають два зелені „крильця”, щоб вітер міг їх якнайдалше нести. Тому подібні до маленьких літаків.

Дорогий „Готуєсь“!

Ми прийшли на перші сходження:

Гвась, Михась, Юрась, Петрусь, Дмитрусь, Миколь-
і наш братрик.

Ми всі читали бірю Параса Шевченка:
„Гамалія“

Ми будемо називатися: новацький
ріш „Гамалія“

Гевкирака Гитка Лиска
Манаї Метелиця Говнітор

а наш братрик буде отаман Гамалія
А наша ператка буде:

Мал. Р. Ваб'юк

Ці два дописи прислали нам новаки роя „Яструб”, Гнізда „Крилаги” із Дітройту, Північна Америка. Цими дописами здобули вони собі точки у новацькому змагу.

Новак **Роман Данилюк** пише:

Чому треба говорити по-українськи.

Треба говорити по-українськи тому, що ми українці. Наша рідна Батьківщина — це Україна. Наші батьки — українці. Вони приїхали в Америку тому, що в Європі була велика Друга Світова Війна.

Наша Батьківщина — Україна, велика й простора. Це країна наших предків.

Ми повинні говорити по-українськи завжди, де тільки можемо. Українська мова жила й буде жити в серці кожного українця. Український нарід має теж різні пісні, звичаї та обряди. Ми мусимо показати чужинцям, що ми українці та що любимо наш Рідний Край.

Українська мова належить до слов'янських мов. Щоб нас знали у світі, ми повинні шанувати нашу мову, наші звичаї та наші обряди. Коли наші предки жили,

вони завжди говорили українською мовою, а тому й ми повинні говорити по-українськи. Українська мова, це мова наша та наших батьків. Наші батьки та опікуни хочуть, щоб ми говорили нашою рідною мовою.

Багато з нас народилося в чужині: в Америці чи в Німеччині, але ми справді такі українці і наша рідна країна — Україна. Ми повинні завжди її любити та говорити її мовою.

Новак **Василь Лончина** пише:

Цікавий фільм.

Недавно бачив я кінокартину „Адлянтида, суходіл, що загинув”.

Вчені здогадуються, що він колись існував поміж Європою та Америкою.

Ця картина показує життя на Атлянтиді. Там було життя на високому рівні. Доми були подібні до римських. Вони мали великий криштал, що збирав у собі соняшне світло й тепло та постачав його цілому суходолові. Один недобрий учений перемінював невідьників у звірят.

Мешканці Атлянтиди знущалися над невідьниками. А коли невідьники дізналися, що атлянтийці збираються воювати їх країну, спричинили вибух вулкану, який знищив цілий суходіл.

Ця кінокартина була дуже цікава.

**
*

Учні Вищих Курсів Українознавства в Торонті виставляють сценку Лесі Копачевої „На хуторі у Білозерських”. Зліва до права: Віктор Забіла, пані Білозерська, Олександра Білозерська, Василь Білозерський, Марія Закревська (грас), Тарас Шевченко (стоїть при піаніні). Учні так гарно грали свої ролі, що здавалося, ніби це справді діється, хоч більше ніж сто літ минуло від того часу, як Тарас був там у крузі приятелів.

Новачка Христя Новаківська з Торонта, Канада, пише:

Була неділя. Ми вибралися на імпрезу Курсів Українознавства імени Григорія Сковороди, присвячену цього року пам'яті Тараса Шевченка.

Куртина розсунулась і з великого портрету дивився добрими очима на залю наш поет.

Мама каже, що людей і їх вдачу можна пізнавати по очах. О, відразу пізнала я з очей Тараса, що це незвичайна людина. Його очі сумні й дуже мудрі.

Першою точкою був реферат. Був довгий і, мабуть, дуже добрий. Другою частиною імпрези була коротка п'єса. Все діялося в хаті панства Білозерських, де якраз ціла родина приготувлялася до весілля панни Білозерської з письменником Кулішем. Гостем на цьому весіллі мав бути Тарас Шевченко і якраз всі на нього ждали. Говорили про нього та виголошували його твори. Панна Білозерська постановила віддати всі свої перли та інші дорожочинності Тарасові, щоб за них міг ви-

Табір Новачок на оселі Бобрівка називався цього року „Садок Вишневий”.

їхати за границю студіювати малювання. Мені це дуже подобалося, тільки жаль стало, що я не живу в тих часах і не маю таких дорогих клейнодів, щоб дарувати їх Тарасові Шевченкові.

Коли я про це говорила з мамою, мама сказала, що й тепер я можу багато дарувати Тарасові. Щодня можу думати хоч кілька хвилин про нашого поета та його слова. А вивчати його твори один за одним, це так якби дарувати одну перлу щодня. І так збереться дуже дороге намисто.

Я не знаю, чи мені це вдасться, але попробую.

Христя Новаківська,
новачка з роя „Стокротки”

**

Ірця Мостович так пояснила нам образки з життя Тараса Шевченка, що їх Ви всі бачили в „Готуйсь” за травень цього року:

Дорогий Журналику!

Мені дуже подобалися оті образочки в Твоєму останньому числі, що відносяться до життя Тараса Шевченка, і я подаю Тобі мої пояснення:

Перший образочок показує стару хату, де народився Тарас Шевченко, найбільший поет України. До хати йде невеличкою доріжкою дівчина з відрами та коромислом. Це, мовбуть, Тарасова сестра Катерина несе воду.

На другому образку я бачу малюлого Тараса-пастушка; він пасе ягнята за селом, а в руках у нього папір та олівець. Рисування

було його улюбленим зайняттям.

На третьому образочку сердитий дяк-п'яниця лає Тарасика. Незавидні були сирітські Тарасові роки. Дяк побивав своїх школярів, заставляючи їх до важкої праці і не було кому пожаліти Тарасика.

Четвертий образочок представляє Тараса на панській службі. Тут він рисує статуї в одному городі. Він часто рисував по ночах при свічці, як пана не було вдома. Однак пан, повертаючись додому, не раз заставав Тараса при рисуванні. Хоч пан іноді за те Тараса карав, проте бачив, що в хлопця великий талант і рішив післати його на науку малярства.

П'ятий образок зображує найважчі роки Тараса Шевченка, роки його заслання.

Після викуплення з кріпацтва Тарас далі вчився малювати й писав чудові вірші, якими будив український нарід до вільного життя. Зате московська царська влада заслала поета в далеку неволю, забороняючи йому писати й малювати.

На шостому образку бачимо нашого поета при його дальшій невсипущій праці, при писанні віршів після повороту із заслання. Довгі роки неволі та страждань позначилися на здоров'ї та на вигляді поета, але не вбили його великого духа.

Сьомий образок найсумніший з усіх. В Каневі над Дніпром стоїть висока могила, де спочив Та-

рас Шевченко. У стіп могили я бачу старого кобзаря; він, мабуть, співає думи про наше славне минуле, що його оспівував Тарас у своїх поемах.

На останньому, восьмому образку українські діти величають пам'ять нашого великого Пророка.

Остаю з новацьким привітом —
Готуйсь!

Іринка Мостович,
учениця третьої класи.

**

Новачки „Гірські Мурашки” гнізда „Працьовиті Звірятка” у Клівленді, Північна Америка, спільно описали ці самі образки так, що кожна описала один із них.

Оксана Стригун

Коли Тарас був малий, він пас ягнята за селом та писав вірші. Пізніше він описав це у вірші „Мені тринадцятий минало”.

Дарка Русин

Тут Тарас є в пана Енгельгардта. Пан взяв Тараса у свою палату за козачка. Тарас потайки від пана вчився та рисував. Коли одного вечора пан повернувся з гостини та застав Тараса при рисуванні, казав його вибити. Але Тарас не переставав рисувати.

Любця Росул

Тарас Шевченко дуже любив свою сестричку. Вона для нього шила та варила. На образку вона несе воду в хату. Тарас так любив її, що присвятив їй вірш. Цей вірш називається „Катерина”.

Ірина Явни

Коли Тарас Шевченко був молодий, дуже любив рисувати. Одного дня він пішов у Літній Сад, бо хотів відрисувувати статуї, що там були. Тоді надійшов маляр Сошенко, побачив його знаменитий рисунок і зацікавився долею Тараса. Він постарався, що Тараса викупили з кріпацтва.

Ліда Кусяка

Шевченко писав українські, а не московські вірші, та малював образи. Московський цар заслав його в Кіргізію, в пустинні степи, та не дозволив писати й малювати. Цей малюнок представляє Шевченка на засланні.

Христя Кусяка

Коли Тарас Шевченко виріс, писав і малював дуже багато. Це була його щоденна праця.

Марта Новицька

Шевченко повернувся із заслання в Азії вже дуже хворий і незабаром помер. Українці висипали йому високу могилу над Дніпром, в Україні, так, як Шевченко хотів і написав був у „Заповіті”. На цьому образку кобзар грає на кобзі та згадує Шевченка. На могилі видно хрест. Кожного року багато українців, а також і чужинців відвідує його могилу.

Марта Школьник

Коли Шевченко помер, і діти і старші його не забували, і тепер шанують його, бо він писав дуже гарні вірші й гарно малював. Діти приносять квіти та прикрашують його образи рушниками.

Влаштовують концерти й вистави в його честь.

**

Новачка **Любомира Кос** із Філадельфії прислала розгадку образка з червеневого числа, з обкладинки:

Дорогий „Готуйсь”!

На останній сторінці „Готуйсь” із червня (ч. 6) є малюнок лісу, де треба відшукати двох заблуканих хлопців. На мою думку, перший хлопець є вгорі на галузці, з лівого боку дерева, тільки малюнок треба обернути.

Другий хлопець також вгорі з лівого боку, а голова його доторкується до самого дерева.

Здоровлю щиро —

Любомира Кос

**

Новак **Богдан Оріховський** із Нью Бронсвіку, Північна Америка, пише:

**Свято Святого Юрія
в Нью Бронсвіку**

В суботу, 20 травня 1961 року всі новачки мого роя „Лис”, і я

Новачки роя „Лиси” із Нью Бронсвіку на Святі св. Юрія.

Новачки роїв „Песики” та „Котики” в таборі „Волинський Хутір” в Німеччині працюють разом зі своєю сестричкою над таборовою картою України.

з ними, їздили в „Українське Село”, щоб відсвяткувати свято Юрія.

Мені подобалося шукання знаків у траві та на дорозі і все, що було при вогнику. Мені подобався жарт юнаків „Наука їзди авто́м та пісня „Ніч вже йде”, що її ми співали, тримаючись за руки.

Також ми всі отримали роєві відзнаки, а два новаки дістали новацькі хустини.

Богдан Оріховський

**
*

Сестричка **Катруся Брикович** з Монтреалю, Канада, відвідувала минулого року табори новацтва в Німеччині. І ось вона пише Вам, що там бачила:

Дорогі Новаки!

Минулого року, подорожуючи по Європі, відвідала я табір нова-

чок біля Мюнхену в Німеччині. Коли я прибула в табір, новачки якраз відходили на теренову гру, що на ній відбували перевірку новацьких проб. Ті, що дожидали своєї черги, щоб піти за знаками, сиділи біля маленького вогника та співали. Мушу сказати, що я ще ніколи не чула, щоб новачки так гарно співали.

Ці новачки належали до роїв „Котики” та „Песики”. Вони казали мені, що дуже люблять читати українські книжечки, але в Німеччині дуже тяжко дістати їх. Вони просили також, щоб я передала від їх табору „Волинський Хутір” грімке „Готуйсь” усім новачкам в Канаді та Америці.

Чи не насуває це Вам, Новацтво, думки, зробити роєве добре діло та вислати посилку книжечок новачкам у Німеччині?

Висилайте на адресу:

**
*

M A R I A Z A J A C
Dachauerstrasse 9/II
München, West Germany

„ГОТУЙСЬ” щиро дякує за привіти з таборів:

Табір на „Новому Соколі” біля Боффало прислав такого листа:

Хутір Новачок „Садок Вишневий” пересилає Вам щирий новацький привіт

Готуйсь!

Сестричка Командантка старша пластунка **Аня Бойцун**, Сестричка Бунчужна **Оксана Пігуляк**

Новачки розмалювали цього листа вишеньками та вишневим листям.

Табір Новачок „І досі сниться” в Іст Четгем написав такого листа:

Дорогий „Готуйсь”!

Хоч нам радісно „злітає” час на нашому соняшному хуторі, новацькому таборі в Іст Четгем „І досі сниться...”, все ж таки ми не забуваємо Тебе, наш Дорогий Друже і шлемо Тобі щиренький новацький привіт „Готуйсь!” та багато усмішок!

Командантка — пл. сен.

Оксана Луцька

Писар — ст. пл. **Рома Баб'юк**
Ройові: рій „Лілея” — Анна Ка-

лина, рій „Тополя” — Рома Коваль, рій „Сон” — Оля Ромаха, рій „Русалка” — Христя Прончак, рій „Княжна” — Анна Шабля, рій „Діброва” — Оксана Кушнір, рій „Кавказ” — Наталка Гусар, рій „Калина” — Оріся Дмитрик, рій „Чорнобривки” — Катя Євчук.

Табір новаків на „Новому Соколі” прислав теж „Готуйсеві” привіт на карточці-світлині їх оселі.

Прийшов теж привіт з табору новаків „Тарасів Яр” на оселі „Зелений Яр” біля Дітройту, Північна Америка. Підписали Братчики: **Роман Стефанюк**, Командант і **Роман Луцький**, писар.

Табір Новаків „Свою Україну любить” на Бобрівці біля Гартфорду.

ПРОХАННЯ ПОЕТА

Подав братчик Ірко

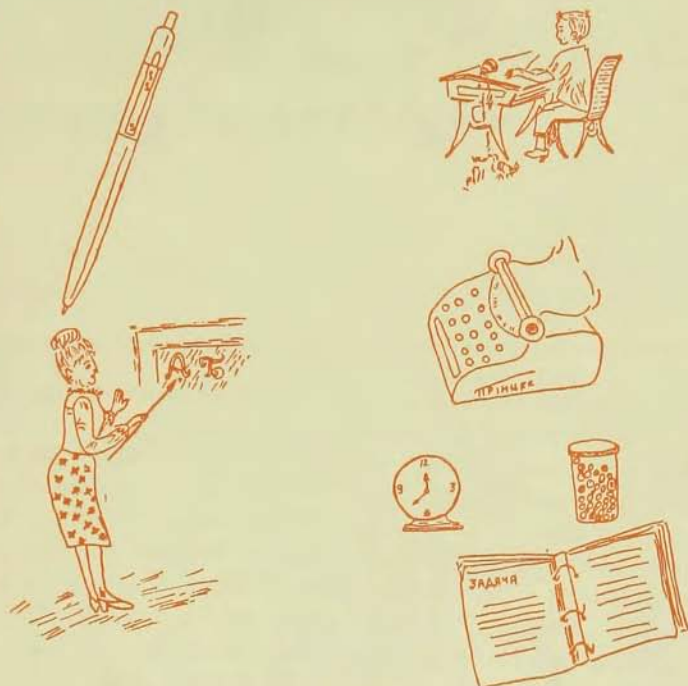
е	у	ч	а	р	и	м	сь
т	у	й	ї	Д	т	ц	е
С	и	а	т	а	й	т	сь
е	й	о	о	м	в	т	н
а	е	ї	у	м	т	т	р
у	о	е	с	е	І	г	ч
й	б	о	н	а	ж	я	а
<i>Т.</i>		ч	ч	у	у		<i>Ш.</i>

Ходом двох шахових коників (білим і чорним на чергу) відчитайте вірш Тараса Шевченка, в якому поет накликає, щоб учитися. Починати білим коником. Пояснення, як коник „скаче” — знайдете в „Готуйсь” з листопада 1960 року.

Так ось перший білий коник „скачить” на „У”, а потім чорний на „ч” і буде вже „Уч”, а потім білий знов із „У” на „ї” і буде вже „Учі”, а потім знов чорний... а далі самі розгадайте і пришліть розгадку до „Готуйсь”.

Подала сестричка Світляна Луцька

Мал. сестричка Ксея Клюфас

НОВАЦЬКИЙ СЛОВНИК

Вічний (кульковий) олівець —

ball point pen
ball pen
Tintenkuli

Учитель (Учителька) —

teacher
der Lehrer, die Lehrerin

Учень —

pupil
der Schüler

Машина до писання —

typewriter
die Schreibmaschine

Кляса —

class
die Klasse

Завдання —

homework
die Aufgabe

ЧИ ТИ ВЖЕ ЗАМОВИВ СОБІ
ДАВНІ РІЧНИКИ „ГОТУЙСЬ”?
ІХ ЩЕ МОЖНА ЗАМОВЛЯТИ!

NEW YORK, N.Y.

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

Miss M. & Mr. W. Kulczycki
101 St. Marks Place
New York 9, N. Y.
сир. мат. Сер. Кл. Та. Чер. Вер

Учні сьомої класи Школи св. о. Миколая в Торонті під проводом своєї Вчительки пані Лесі Копач склали на пресовий фонд „Готуйсь” один доляр.

„Готуйсь” подякував їм, а вони відповіли листом:

До Редакції „Готуйсь”

Високоповажана Пані Редакторко!

Щиро дякуємо за листа. Нам було дуже приємно читати його. В нашій класі майже всі учні належать до Пласту і читають „Готуйсь”, який нам дуже подобається.

Хоч цього разу ми не багато вислали, однак сподіваємося на другий раз більше зібрати.

Щирий привіт шле

Сьома класа

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД СКЛАЛИ:

Пластова Станиця у Вінніпезі, Канада — 11 дол., сьома класа Школи Св. О. Миколая в Торонті — 1 дол., сестричка Катруся Врикович з Монреаля, Канада — 10 дол. та передплату для однієї новачки в Німеччині, пані Дарія Витанович з Шікаго — 2 дол., табір Новаків „Іржавець” на „Новому Соколі” біля Бюффало зібрав та прислав 15 дол. 81 цент. Збирали гроші новачки із куреня „Варнак”: Ростик Мельник, Ярко Дурбак, Володько Данилевич, Ігор Ковалісько. Табір „Тарасів Яр” біля Дітройту зібрав та прислав 30 дол. 60 центів.

„Готуйсь” щиро дякує за всі датки та просить не забувати його й далі.

